

ИЗКЛЮЧИ ВАРЕНОТО !

Дейвид Уилкерсън
9 Март 1998

Всеки знае какво е варено. Това ястие от месо и зеленчуци, което се слага в тенджерата, къкри бавно на тих огън, след което се яде. Но енциклопедичният речник Уебстър ни предлага и друго определение. Той описва „вареното“ като състояние на тревога, безпокойство. Тази дефиниция включва фразата: „да се вариш в собствения си сос“, което означава „да позволиш на проблемите и тревогите да къкрят и да притесняват ума ти“.

Ние, американците имаме склонността да смесваме двете значения на думата „варено“. Когато искаме да опишем притесненията си например, използваме готварски термини. Например: Казва се, че притесненият човек е „опушен“. А за много ядосан човек се казва, че се „вари“. Когато някой се гневи много, умът му се „пържи“. Всъщност, човешките емоции понякога са описвани като чешмяна вода: гореща, студена, хладка.

Такива изрази изобилстват на работното място. Много хора описват офиса си като „тенджерата под налягане“. Изразът „увеличи огъня“ означава, че има натоварване. Когато някой е сънлив, колегите му казват: „някой трябва да запали огъня под него“. А когато някой не може да понесе натоварването, за него се казва, че: „ако не можеш да издържиш на жегата, излизай от кухнята“. По същият начин, когато някой напредва, се казва, че „се готви“.

Къща, която е много топла се описва като „гореща като пещ“. А за студен дом се казва, че е „студен като дълбоко замразено“.

В това послание искам да се съсредоточа върху израза „да се вариш в собствения си сос“. Истината е, че Исус поучаваше вечни истини като използваше ежедневни ситуации – притчи, истории и познати изрази от Неговото време. А аз вярвам, че да се вариш в собствения си сос е съвременен израз, който може да ни открие много неща за ходенето ни с Христос.

Моля се това, което искам да споделя с вас относно този израз да ви предложи една животоспасяваща истина!

Неотдавна проповядвах едно послание за нуждата ни да бъдем милосърдни с най-близките ни. В това послание говорих за грехът в това да бъдеш лесно раздражителен.

Почувствах толкова голямо осъждение от това, което ми показа Господ по този въпрос, че реших да се разправа на живот и смърт с този грях в живота си. След много молитви и търсене на Бог, бях убеден, че съм постигнал победата. Мислех си: „С Божията помощ никога повече няма да се ядосвам лесно. Винаги ще спирам преди това и ще се моля, ще броя до 10 и ще вярвам на Святия Дух да успокои духа ми. Той ще ми помогне да подложя другата си буза и да си тръгна.“

Е, „победата“ ми издържа 4 дни. Тогава ми се обади един близък приятел – обаждане, което ме изненада. Приятелят ми каза нещо, което ме преряза и аз дълбоко се възмутих. То ме притесни толкова много, че прекъснах разговора. Не му затворих телефона, но той разбра, че наистина се ядосах.

Този разговор запали огън в плътта ми. Бях притеснен, обиден, разтревожен. И всичките ми плътски сокове започнаха да се изливат: яд, негодувание, скръб. Накратко, започнах да се варя в собствения си сос!

Започнах да крача из кабинета си, опитвайки се да се моля, но бях толкова притеснен, че едва успявах да се фокусирам върху Господ. Помолих се: „Господи, този разговор дойде направо от ада! Близкият ми приятел ме съкруши, а нямаше причина да го прави. Дявола трябва да се опитва да ме провокира. Не трябва да слушам подобен боклук!“

Позволих на тези мисли да къкрят за около час. След това започнах да вря и извиках: „Господи, наистина съм ядосан! Ядосан съм и съм разгорещен, наистина напушен!“

Точно тогава чух Божия малък, тъничък гласец: „Дейвид, изключи вареното, спри огъня сега! Вариш се в собствения си сос от болка, яд и омраза, понеже си дълбоко наранен. Но това, което правиш е опасно. Да не си помислил да продължаваш така!“

Преди много време научих, че когато говори Святия Дух, Той ме кара да се заслушам. Веднага се покаях и помолих за прошка. След това седнах и започнах да мисля: „Кое ме провокира толкова много? И защо продължавам да се варя и да къкря вътрешно? Не мога да продължавам да бъда ядосан на този приятел, от много време сме близки. И знам, че ще му простя. Така че защо съм толкова обиден?“

Изведнъж разбрах: вареното и къкренето в мен не беше в резултат от този болезнен разговор. Не, бях ядосан понеже бях позволил на себе си да бъда провокиран лесно отново! Бях притеснен, раздразнен на себе си, понеже бързо бях паднал в стария си навик, който считах за победен.

Когато в крайна сметка видях, че не съм си научил урока, че все още се ядосвах бързо, извиках: „Господи, никога няма да се науча! Ти ми даде това послание и аз го проповядвах на стотици хора. Но нямам победата в собствения си живот!“

Почувствах се като бегач, който е паднал по време на състезанието. И започнах да плача вътрешно: „Господи, толкова много искам да спечеля наградата за това, че съм станал като Теб. Но сега виждам, че никога няма да успея! След всичките тези години на ходене с Теб, на откровения от Теб и на радост в общението ми с Теб, дори не съм се доближил до финала. Все още имам гняв в сърцето си и все още реагирам със себеправедна гордост. О, Господи, ще бъда ли някога като Исус?“

Ето какво ми показа Господ:

Сатана е толкова незабележим и измамен в изкушенията си, че използва най-близките ни хора, за да ни ядоса!

Помислете за опита на Йов. Кой ако не дявола можеше да сложи толкова обидни думи в устата на съпругата на този човек? По време на ужасното им страдание, тя каза на Йов: „Прокълни Господ и умри!“ Представете си колко дълбоко трябва да са наранили тези думи благочестивия човек, особено когато той беше толкова смазан и имаше нужда от окуражение. Дяволът беше този, който говори грубо на Давид чрез братята му. Когато бащата на Давид го прати на фронтната ивица, за да занесе храна на братята си, най-възрастният брат на Давид, Елиав, каза: „Защо си слязъл тук? И кому си оставил онези малко овце в пустинята? Аз зная гордостта ти и лукавщината на сърцето ти; ти си слязъл, за да видиш битката.“ (1 Царе 17:28). С други думи: „Тук си, защото искаш да видиш зрелището на войната!“

Кой, ако не дявола можеше да хване езика на Елиав и да го накара да каже такива унижителни неща на един млад човек, който имаше Божия призив? Слава на Бог, Давид не започна да къкри в тези думи и се върна у дома. В противен случай Божият план можеше да бъде спрял! Мисля си също така за ядосаните, обвинителни думи, които братята на Йосиф му казаха. Сатана изстреля тези думи, понеже искаше Йосиф да се огорчи и да прекара години врящ в собствения си сос от яд, отмъщение и омраза. Слава на Бог Йосиф не се хвана на това. Той не позволи то да започне да къкри!

Дори и братята на Исус му казаха обидни думи. Те се усъмниха в твърдението за Неговата божественост като казаха: „Щом вършиш тия дела, яви Себе Си на света.“ (Йоан 7:4). С други думи: „Ако наистина си Месията, докажи го! Отиди и покажи чудесата Си в Ерусалим, така че всички да ги видят.“

“Защото нито братята Му вярваха в Него” (стих 5). Няма нищо толкова болезнено, колкото това семейството ти да не ти вярва. Само дяволът можеше да говори на Христос по този начин чрез собствените Му братя. Той искаше да ядоса Исус!

Опасно е да вриш и да къкриш, да поддържаш огъня и да продължаваш да се вариш в собствения си сос!

Продължаваш ли да вриш или да къкриш заради нещо болезнено, което са ти казали или са направили против теб в миналото? Пламъкът на гнева все още ли гори, като те вари бавно, а ти отказваш да го угасиш? Ако е така има опасност да прегориш! Ще бъдеш изгорен от собствения си сос, ще се опариш за цял живот! Заглавията във вестниците са пълни с подобни примери: Един мъж от Бронкс толкова се ядосал на обществото, че врял в продължение на 5 години. Накрая в момент на гняв, прегорял. Той удушил 7 годишната дъщеря на приятелката си. Майката на момичето държала краката на момичето, докато той се опитвал да я удуши във вана пълна с вряла вода. Когато това не станало, той сложил тиксо на устата и носа й, като в крайна сметка я задушил.

На един човек му дали доживотна присъда за това, че застрелял един шофьор на кола. Осъденият бил ядовит шофьор от години, кипящ от гняв по пътищата. Един ден прегорял, когато един шофьор го изпреварил. Ядосаният мъж се приближил до шофьора, извадил пистолет и го убил.

Тези примери от света са екстремни. Но колко християни въобще нямат живот понеже се държат за къкрещата си горчивина и ѝ позволяват да ври?

Познавам една разведена християнка, която пропиля 30 години от живота си. Тя все още къкри от яд на бившия си съпруг, който я изостави. Той е женен повторно повече от 30 години, а тя все още го къдне. Тя ври в собствения си сос от горчивина!

Една жена, която е разведена от от 8 години държи снимка на бившия си съпруг на стената и я замерва със стрелички! Всичко, за което си мисли в продължение на години е болката, която той ѝ е причинил. Единственото, което прави от години е да кипи от яд, да се вари от гняв!

Една млада сервитьорка, която ни сервира с жена ми наскоро, очевидно вреше от горчивина. Когато тя я попита какво става, сервитьорката ни каза, че преди била християнка, но се отказала от Бог след поредица от проблеми, които се случили в живота ѝ.

Преди няколко години брат ѝ карал мотор, когато бил ударен от кола и умрял. Скоро след това майка ѝ се разболяла от рак и умряла. След това, след няколко месеца, младата жена разбрала, че има диабет. Сега тя се вареше в собствения си сос от яд на Бог. Тя каза: „Ако има Бог, защо ми е дал толкова много мъка? Той не ми помогна, когато се нуждаех от Него. Никога не ми отговори на молитвите. Така че отпаднах!“ Тази млада жена умира от бавна смърт – ври в собствения си сос! Тя ни призна: „Вцепенена съм, вече не чувствам нищо. Не живея, просто ходя насам натам.“

Вероятно можеш да се оприличиш на нея. Може би къкриш вътрешно и скоро ще завриш. Не искаш да прокълнеш Бог, но не чувстваш, че Той ти помага. Така че викаш от отчаяние: „Господи, не чувствам нищо от Теб!“

Помислете за тези думи, изговорени от един измъчен Божий човек: „... Ще говоря в утеснението на духа си; Ще плача в горестта на душата си... душата ми предпочита удушване и смърт, а не тия мои кости... Додея ми се... защото дните ми са суета.“ (Йов 7:11-16). Йов вреше от отчаяние, кипеше понеже не разбираше защо го сполетяваха трагедия след трагедия. Но Йов не позволи на огъня на горчивината да продължава да гори в него. Той вярно спря пламъка докато можеше да каже: „Ако и да ме убие Той, аз ще Го чакам...“ (13:15)

Библията ни предупреждава: „И не оскърбявайте Светия Божий Дух, в когото сте запечатани за деня на изкуплението“ (Ефесяни 4:30). „И внимавайте, да не би някой да не достигне до Божията благодат; да не би да поникне някой горчив корен, та да ви смущава, и мнозинството да се зарази от него“ (Евреи 12:15)

Бог казва: „Внимавай! Не позволявай дори и на мъничко горчивина да пусне корен. Няма значение какво са ти направили, няма значение как се чувстваш или колко несправедливо са се отнесли с теб, не можеш да имаш корен на горчивина. Това ще те убие!“

Възлюбени, ако откажете да премахнете корена на горчивината, ако продължавате да къкрите, да врите, можете да донесете наказание върху дома си, съпруга си, децата си, върху всеки около вас. И това буквално може да ви убие!

Само Святият Дух може да ни даде сила да изключим пламъка на тревогата!

Огорченият човек не би се вслушал в ничий съвет. А огорченият християнин дори не би слушал Божието Слово. Защо? Раздразнението, горчивината и омразата затварят очите и ушите и закоравяват сърцето!

Понякога, когато човек е врял от дълго време, показва някакви признаци на покаяние. Той казва: „Да, опитвам се да премахна гнева си, но е много трудно.“ Въпреки това той оставя един мъничък пламък да гори и с продължение на времето горчивото му вариво отново започва да къкри. Пророк Осия оприличава човешкото сърце на пещ. Той казва, че тази пещ може да се разгорещи от огъня на похотта, яда, раздразнението, горчивината, идолопоклонството: “Те всички са прелюбодейци, Като пещ отоплена от хлебар, Който, като замеси тестото, престава да увеличава огъня докле се кисне то... Защото, като причакват, Те са направили сърцата си като пещ; Гневът им спи цяла нощ, А на заранта гори като пламнал огън. Те всички се нагорещиха като пещ...” (Осия 7:4-7)

Хлябът, който се произвежда в тази пещ представлява плода в нашия живот. Помислете за това: като хлебаря - ние взимаме тесто от живота си и го заквасваме: похот, горчивина, яд. Сега, можем да поставим тестото на тезгяха близо до пещта, без да го печем. И огънят в пещта може дори да започне да угасва. Но истината е, че квасът все още действа – действа в хляба, разпространява смъртоносните си качества. Възлюбени, квасът в сърцето ви работи сериозно в този момент. Може би ти не поддържаш огъня в пещта. Но в крайна сметка квасът ще накара тестото да набъбне. И в един момент на гняв, той ще роди хляба на нечестието!

Това описва живота на много християни днес. Те са оставили малко квас в сърцето си, някакъв малък гняв или болка, с които не са се разправили и не искат да ги приемат или да се покаят. Вместо това те просто си затварят очите пред тях. Може би вярват, че сърцето им е чисто, невинно. Може дори да свидетелстват: „Няма нищо против този човек. Не вря заради нищо.“

Но квасът на горчивината все още работи в тях, като се разстила до всяка област на живота им. И ще дойде време, когато той ще се покаже отново, ще набъбне като подквасен хляб, понеже не са се разправили с него!

“Гневлив човек възбужда препирни, И сприхав човек беззаконствува много.” (Притчи 29:22). Всеки, който има скрит гняв в крайна сметка ще си го покаже и ще заживее в грях!

Има един вид варене, който може би познаваш и Сатана ще направи всичко по силите си, за да те държи в него!

Нека се върна към първоначалната си история – за телефонното обаждане, което получих от приятеля ми. Начинът, по който започнах да вря след този разговор е този, който иска Сатана от теб: това е да вриш поради собствените си провали в опитите си да бъдеш като Христос!

Апостол Петър казва нещо много важно по темата: „Защото това е благоугодно, ако някой от съзнанието за Бога претърпява оскърбления, като страда несправедливо... Който грях не е сторил, нито се е намерило лукавщина в устата Му; Който бидейки охулван, хула не отвръщаше; като страдаше, не заплашваше; но предаваше делото Си на Този, Който съди справедливо: (1 Петрово 2:19-23).

Петър просто описа как Исус се справяше с всяка ситуация в живота. Когато хората Го нараняваха, Той не им отвръщаше. Когато Го дразнеха, не ги заплашваше. Когато искаха да спорят с Него, Той не спореше. Вместо това Той просто си тръгваше. Дори, когато беше изправен пред смъртта, Той не се възпротиви.

“Защото и на това сте призовани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки” (стих 21). Петър казва ясно: Исус трябва да ни бъде за пример в поведението ни. Апостол Павел добавя: „Ако не сте милосърдни, ако нямате любовта на Христос, нищо не сте!“ Но какво означава да сме милосърдни? Просто казано, да си милосърден означава да не обръщаме внимание на много неща, които ни дразнят!

Според 1 Коринтяни 13 глава, милосърдието означава да показваш добрина към всеки без изключение... да не ревнуваш въобще... да не се хвалиш или надуваш... да поставяш интересите на другите над твоите... да не се раздраваш лесно... да не мислиш зло за никого... да не се радваш когато някой падне, дори и врага ти.

Петър и Павел заявяват много ясно в тези пасажии: „Това е заповедта ни към вас: не трябва да отвръщате, да отмъщавате, да заплашвате. Вместо това предайте всичките си раздражения, горчивина и страхове на Христос. Последвайте примера Му!“

Сърцата ни може да кажат: „Господи, това искам!“ Можем да се приготвим да се покорим. Отначало може да постигнем няколко победи, след което започваме да се чувстваме уверени за това, което прави Бог в нас. Казваме на приятелите си: „Бог наистина работи в мен и ме променя!“

Но изведнъж отникъде в сърцата ни се забива стрела. Някой казва нещо, което забива една грозна, неочаквана, смъртоносна стрела у нас и бързо нахлуват гневни мисли. След това, преди да сме се опомнили, ние изстрелваме отровни стрели по онези, които ни се изпречат на пътя! Скоро след това разбираме, че сме се провалили. Опитали сме се, молили сме се, търсили сме Бог, прилепвали сме се за истината и сме се радвали на много успехи. Но изведнъж врагът е нахлул като потоп и ние сме се провалили напълно в усилията си да бъдем като Исус!

Когато се провалим, когато действаме без любов, започва един друг вид къкрене – осъдителен мрак!

Изведнъж сме заляни от чувството на безполезността. Взираме се в себе си и си мислим: „Отново го направих! Въобще не съм се променил. Никога няма да бъда като Христос. Господи, от години ходя с Теб, а все още реагирам като бебе, а не като зрял християнин. Защо не се променям?“

Възлюбени, точно там те иска дявола! Той иска да продължаваш да се вариш поради провалите си, да се притесняваш за липсата ти на растеж, да си мислиш, че състезанието е непосилно, така че да се обезкуражиш и да отпаднеш! Авторът на Евреи пише: „... с търпение нека тичаме на предлежащото пред нас поприще“ (Евреи 12:1). Просто трябва да имаш търпение към себе си и към растежа си. В крайна сметка състезанието няма да приключи, докато не се върне Исус. Да, ще се спъваш, ще падаш, ще отпадаш. Но ако паднеш, трябва да се изправиш и да продължиш!

Божие Слово говори за победа: „ Защото всичко, що е родено от Бога, побеждава света...“ (1 Йоан 5:4). „Който побеждава, ще наследи тия неща; Аз ще му бъда Бог, и той ще Ми бъде син.“ (Откровение 21:7).

Да победиш означава да „преодолееш и да получиш най-доброто от всички изкушения и пречки“. Кой са нашите пречки? Те са всяка нова реакция в плътта, всеки провал в опитите ни да бъдем като Христос, всеки гняв, горчивина и раздразнение. Това са пречки, които трябва да се преодолеят!

Аз вярвам, че много хора, които преди са служили на Господ, сега живеят в грях и неверие понеже Сатана ги е убедил, че никога не могат да бъдат като Христос. Те са продължавали да правят грешки и накрая са се смазали сами, почувствали са се компрометирани, вряли са поради провалите си. Накрая просто са се предали. Питам те – какво би станало, ако Давид беше кипнал и врял в провалите си? Този човек беше изложен пред целия свят като прелюбодеец и убиец. Той писа: „... грехът ми е винаги е пред мене“ (Псалм 51:3). „Защото беззаконията ми превишиха главата ми; Като тежък товар натегнаха на мене... Превит съм и съвсем се сгърбих; Цял ден ходя нажален.“ (38:4-6)

Но Давид не се свари в провалите си. Той се покая от цялото си сърце и можа да каже: „Обърнал си плача ми на игране за мене; Съблякъл си ми вретичето и препасал си ме с веселие.“ (30:11) Най-бързият начин да „изключиш вареното“ е да вярваш в прошката на Христос. А Той е готов да ти прости по всяко време: „Защото Ти, Господи, си благ и готов да прощаваш, И многомилостив към всички, които Те призовават“ (86:5). „Който прощава всичките ти беззакония...“ (103:3). Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1998 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Turn Off the Stew!](#) / [Изключи вареното!](#)